

சக்கை புதினத்தில் நாட்டுப்புறக் கூறுகள்

ப. உமாதேவி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, நவரசம் மகளிர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, அரச்சலூர்- 638101, ஈரோடு, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Folk Elements in Sakka Novel

P. Umadevi a, *

^a Department of Tamil, Navarasam Arts and Science Womens College, Arachalur- 638101, Erode, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
rvsh76@gmail.com

Received: 04-11-2020
Revised: 09-05-2021
Accepted: 27-05-2021
Published: 08-06-2021

ABSTRACT

Despite the advancement in the literacy knowledge of the human race, the truth and happenings inferred from the experiences of the ancestors is quite evident till today. The references of Folklore, devotional songs, work songs, Lullabies, Proverb, Quizzes, Medicinal hints in the literature till date proves the timelessness of the culture the way, the author expresses the rituals, traditions, Culture use of local languages, lifestyle of a particular region makes literature a tool to carry forward them to future. whenever the medical hints are mentioned in Literature. It is easier for the readers to understand the nature of the disease and the simple ways of cure in the literature by kalaiselvi, the objective of the article is to research the Pleasure and displeasure happenings in one life through folklore.

Keywords: Folklore, Sakka Novel, Rituals, Traditions.

முன்னுரை

வரலாற்றுக் காலந்தொட்டு மனித குலத்தில் எற்பட்ட பரிணாம மாற்றங்கள் மனதளவிலும், உடலளவிலும் வெளிப்பட்டுக் காணப்படுகின்றன. மனித மனவோட்டங்களுக்கும், வாழ்வியல் நிகழ்வுகளுக்கும் இலக்கியங்கள் எழுத்துருவத்தில் உயிரோட்டம் நல்குகின்றன. எழுத்து இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்னரே வாய்மொழி வழியாகக் கூறப்படும் எழுதா இலக்கியங்களான பாடல்கள், கதைகள், பழமொழிகள், விடுகதைகள் எனப் பலவகை வடிவங்களைப் பெற்று படிப்பறிவில்லாத பாமர மக்களின் எண்ணங்களையும் கருத்துக்களையும் வெளிப்படுத்திய காலக்கண்ணாடியாக நாட்டுப்புறவியல் தோற்றம் பெற்றது. சமுதாயத்திற்கு நினைவுபடுத்தும் வகையில் புதினங்களில் காணாலாகும் நாட்டுப்புறக்கூறுகள் படைப்புகளுக்கு நல்ல மதிப்பைப் பெற்றுத் தருவதுடன், குறிப்பிட்ட வட்டார மக்களின் வாழ்வியல் முறைகள், பழக்க வழக்கங்கள், தெய்வ வழிபாட்டு முறைகள் மற்றும் சடங்குகள், மருத்துவ முறைகள் போன்றவற்றை எதிர்காலத் தலைமுறையினருக்கு எடுத்துச் செல்லும் கருவியாகப் படைக்கின்றனர். 'சக்கை' என்ற புதினத்தின் ஆசிரியர் கலைச்செல்வி கையாண்டுள்ள நாட்டுப்புறக் கூறுகள் ஆய்வுப் பொருண்மையாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது (Kalaiselvi, 2014).

நாட்டுப்புறவியல்

நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளில் பின்பற்றப்பட்டு வரும் நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள், தெய்வ வழிபாடுகள், விளையாட்டுகள், சடங்குகள் ஆகியவற்றை விளக்குவதே நாட்டுப்புறவியல் என அழைக்கப்படுகிறது. நாட்டுப்புறவியல் என்னும் தமிழ்ச்சொல் ஆங்கிலத்தில் Folklore என்று அழைக்கப்படுகிறது. இச்சொல்லை முதன்முதலில் கி.பி.1846 -இல் வில்லியம் ஜான் தாமஸ் என்பவர் உருவாக்கினார். ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு விளக்கம் கூற வந்த சக்திவேல் அவர்கள் “Folklore என்ற சொல் நாட்டுப்புற மக்களின் வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், மரபுகள், பாடல், கதை, பழமொழி, விடுகதை, மந்திர தந்திரங்கள் ஆகியவற்றை குறிப்பதோடு, தனிமனிதர்களின் கூட்டு முயற்சியாகப் பரிணமிப்பதோடு மாற்று வடிவங்களும் மீண்டும் மீண்டும் வருதலுமாகிய பண்புகளையும் கொண்டது என மரியா லீச் குறிப்பிடுகின்றாரென” கூறுகிறார் (Sakthivel, 2005).

தமிழில் வழங்கப்படும் நாட்டுப்புறவியல் என்னும் சொல்லுக்கு நாட்டார் வழக்காற்றியல், நாட்டுப் படையல், நாட்டுப் பண்பாட்டியல் போன்ற வேறு பெயர்களும் வழங்கப்படுகின்றன.

நாட்டுப்புற இயலின் இயல்புகள்

நாட்டுப்புற இயலின் மூலங்களாக செயல்படும் மரபான எண்ணங்கள், விளைவுகள் மற்றும் நடத்தைகளை ஆய்வுப் பரப்பாகக் கொண்டு அதன் இயல்புத் தன்மையை வரையறுக்க முடியும். நாட்டுப்புறவியல் தொடக்கக் காலந்தொட்டு அதன் அழகிய இயல்புகளை இலக்கிய நயத்துடன் பாராட்டுகின்றன. பழைய மரபுகள் பண்பாட்டுப் பொருளாகச் செயல்படுகின்றன என்பதை விளக்குவதிலும் முனைப்பாக உள்ளது.

நாட்டுப்புற வழக்காறுகள் வாய்மொழியாகப் பரப்பப்படுகிறது. ஆசிரியர் இல்லை. மரபு வழியாகக் காணப்படுகிறது. ஒரு விதமான வாய்பாடுகளுக்குள் காணப்படும். ஒரே வகையான குழுவினரால் பகிர்ந்து கொள்ளப்படுகிறது. பல வடிவங்களாகத் திரிபு பெற்று வழக்கத்திலுள்ளது.

நாட்டார் வழக்காற்றியலின் இயல்புகளாக லூர்து “நாட்டார் வழக்காறுகள் பண்பாட்டின் உள்ளார்ந்த ஒரு பகுதி (உறுப்பு) என்ற முறையில் கட்டமைக்குட்பட்ட இயல் நிகழ்வுகளாம். கதைகள், பாடல்கள், சிற்பங்கள் ஆகியவை அவற்றிற்குரிய நாடு (இடம்), காலம், சமூகம் ஆகியவற்றில் எந்தவொரு மாற்றம் ஏற்பட்டாலும் அவற்றின் தரத்திலும் இன்றியமையாத மாற்றங்கள் ஏற்படுமென்று” குறிப்பிடுகிறார் (Loorthu, 2011).

கிராமப்புற மக்களின் உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடாக தங்கு தடையின்றி இடம், காலம், சூழல் போன்ற நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப நிகழக்கூடியது. இவர்களை நாட்டுப்புற இலக்கிய படைப்பாளர்களென்று அழைக்க வேண்டும். கிராமப்புற குடியானவர்களின் பழைய மரபுகளையும், பண்பாடுகளையும் வெளியுலகத்திற்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

நாட்டுப்புற இயலின் வகைப்பாடு

இயற்கையான வாழ்வு நெறியில் இயல்புகளாகத் தோன்றி எளிமையாக வளர்ந்து உண்மையான உணர்ச்சியின் உறைவிடமாக பாமர மக்களிடமிருந்து வெளிப்படும் கலைகளை நாட்டுப்புற இயல் என்னும் பெயரின் அடிப்படையில் தரவுகளை சேகரித்தல், தொகுத்தல், வகைப்படுத்துதல், ஆய்வு செய்தல் என்னும் முறைகளின் அடிப்படையில் ஆய்வுகளை வகைப்படுத்த முடியும்.

ரிச்சார்டு. எம். டார்சன் அவர்கள் நான்கு வகையான வகைப்பாட்டினை கையாண்டுள்ளார். வாய்மொழி வழக்காறுகள் என்ற வகைப்பாட்டின் அடிப்படையில்

(1) நாட்டுப்புறக் கதைகள் (2) கதைப்பாடல்கள் (3) பழமொழிகள் (4) விடுகதைகள் (5) நாட்டுப்புறக்காப்பியம் (6) நாட்டுப்புற பேச்சு வழக்கு என்பன. சமூகப் பழக்கவழக்கங்கள் என்ற இரண்டாவது வகைப்பாட்டின் அடிப்படையில் (1) விழாக்களும், பண்டிகைகளும் (2) பொழுதுபோக்கும்,

விளையாட்டும் (3) நாட்டுப்புற மருத்துவம் (4) சமயம் போன்றன. பொருள்சார் பண்பாடு என்ற மூன்றாவது வகைப்பாட்டின் அடிப்படையில் (1) கைவினைப்பொருள்கள் (2) கட்டடக்கலை (3) ஆடைகள் (4) கலைகள் (5) உணவு முறைகள் என்பன. நாட்டுப்புற நிகழ்த்துக் கலைகள் என்ற நான்காவது வகைப்பாட்டின் அடிப்படையில் (1) நாடகம் (2) இசை (3) நடனம் என்பனவாகும். இவை ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையவையாகக் காணப்படுகின்றன. ஆர். எஸ். போக்ஸ் என்பவர் நூலக வகைப்பாட்டு வகைமையை ஒத்த வகைப்பாட்டினை வடிவமைத்துள்ளார்.

நாட்டார் வழக்காற்றியலை வகைமைப்படுத்துதல் அவ்வளவு எளிதான செயல் இல்லை என்பதனை லூர்து. தே “வாய்மொழி வழக்காறுகளை வகைமைப்படுத்துவது எளிதன்று. நாட்டார் தம் வாய்மொழி வழக்காறுகளை வகைமை செய்யும் போது நாட்டார் தம் மரபின் அடிப்படையில் அடையாளம் காணப்பட்டு, அம்மக்களே உணர்ந்து வைத்திருக்கும் ஒருங்கமைப்புகளைக் கண்டிப்பாகக் கணக்கில் கொள்ள வேண்டுமென்று” மொழிந்துள்ளார் (Loorthu, 2011).

நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் அனைத்து நாடுகளிலும் பரவியுள்ளது. இடத்திற்கு இடம் மாற்றம் பெற்றுள்ள பொழுதிலும் அதற்கென்று தனி இலக்கண வரம்பில்லை. காதுகளுக்கு இனிமை தரும் ஓசைகளால் பாடப்பெறும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் மக்களின் வாழ்வியல் நிகழ்வுகளே பெரும்பாலும் பாட்டிற்குரியக் கருவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது.

கலைச்செல்வி புதினமாகிய ‘சக்கை’ என்னும் புதினத்தில் இடம் பெற்றுள்ள நாட்டுப்புறக்கூறுகள்

- ❖ நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்
 - தாலாட்டுப் பாடல்கள்
 - தொழிற்பாடல்கள்
 - தெய்வ நம்பிக்கைப் பாடல்கள்
- ❖ பழமொழி
- ❖ நாட்டுப்புற மருத்துவம்

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்

இயற்கையின் அங்கமான செடிகளும், மரங்களும், மலைகளும், பறவைகளும், விலங்குகளும் சூழ்ந்த பகுதியில் எளிமையின் அடையாளங்களைச் சுமந்து கொண்டு வாழும் கள்ளம் கபடமற்ற நாட்டுப்புற மக்களின் எண்ணோவியங்களுக்கு உயிரூட்டக்கூடிய சொற்களைச் சேர்த்து பாடும் பாடல்கள் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் என வழங்கப்படுகின்றன. பெரும்பாலும் பாடல்களின் கரு, வறுமை, இயலாமை, அழுகை, அவலம், அடக்கு முறை, அறியாமை ஆகிய இடர்பாடுகளுக்குள் தங்களைத் தகவமைத்துக் கொள்ளும் போராட்ட வாழ்க்கையில் அமைந்துள்ளது. வாழ்வின் அர்த்தங்களை தேடிக்கொண்டிருக்கும் மக்களின் வாழ்வில் கருணை, அன்பு, தோழமை, பகிர்ந்துண்டல், கூடி வாழ்தல் போன்ற அறக்கருத்துக்களை அனுபவங்கள் வழியாக அறிந்து கொண்டு பாடப்படும் இனிய ஓசையுடைய பாடல்களாகத் திகழ்கின்றன. இப்பாடலில் இயற்கைச் சூழலுக்கும், பாடல் கருத்துக்கும் சிறந்த முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது.

நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் மக்களின் வாழ்வோடு இயைந்துள்ளன என்பதனை சக்திவேல் அவர்கள் “மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையுள்ள நிகழ்வுகள் நாட்டுப்புறப்பாடலின் பொருளாகின்றன. மண்ணின் மைந்தர் தம் மனக்கருவறையில் கருக்கொண்டு உருப்பெற்று உயிர் பெற்று உலா வரும் உள்ளத்தின் உண்மையான வெளிப்பாடுகளே நாட்டுப்புறப்பாடல்களென்று” வருணிக்கிறார் (Sakthivel, 2005).

நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் நெகிழ்ந்த தொடரமைப்பைப் பெற்று அடி வரையறை அளவின்றி, எதுகை, மோனை, இயைபு, உவமை, உருவகம், வருணனை போன்றவற்றைக் கொண்டு காணப்படுகிறது. நாட்டுப்புறப் பாடல் வகைகளுள் தாலாட்டுப்பாடல், குழந்தைப்பாடல், காதல் பாடல், தொழில் பாடல், ஒப்பாரிப் பாடல், பக்தி மற்றும் கொண்டாட்டப் பாடல்களும் அடங்கும்.

தாலாட்டுப் பாடல்

தாயே தாலாட்டுப்பாடலின் தோற்றுவாய் எனக்கூறலாம். தாயின் அன்பும், பாசமும், எதிர்பார்ப்புகளையும் குன்றிலிட்ட விளக்கு போல் அனைவருக்கும் அறிவிக்குமாறு பாடற்கருத்தை வெளிப்படுத்திப் பாடலை பாடுகிறாள். தாலாட்டுப் பாடலுக்கு கருப்பொருளாக அமைவது குழந்தை பாக்கியம் பெற இயலாத போது பெற்ற வேதனைகளும், கேட்ட பழிச்சொற்களும், பிள்ளை வேண்டி செய்த தவங்களும், நோன்புகளும், அறச்செயல்களும், குழந்தையின் எதிர்காலச் சிறப்பு, குழந்தையின் அழகு, குழந்தையை அடித்தவர்க்கு வழங்கப்படும் தண்டனைகள், குடும்பச் சூழ்நிலை, குழந்தையின் விளையாட்டுக் கருவிகளின் வடிவம் மற்றும் தன்மைகள், உறவுமுறையினரின் பெருமை மற்றும் சிறுமைக்குரிய செயல்கள் மாமனின் சீர்வரிசை போன்றவை கருப்பொருளாக அமைகின்றன.

தாலாட்டுப் பாடலின் பெருமையை ஞானம் அவர்கள் “தாலாட்டுப் பாடல்கள் உலகில் தாய்மையும் (தாயும்) சேய்மையும் (குழந்தையும்) இருக்கும் வரை, பாசமும், பற்றும் உள்ளவரை, பாடலும் இசையும் நிலவும் வரை நின்று நிலைத்திருக்குமென” குறிப்பிடுகிறார் (Ganam, 2017).

கலைச்செல்வியின் சக்கை என்ற புதினத்தில் சின்னத்தாய் என்ற கதாபாத்திரத்தின் வாயிலாக தாய்மையின் குரலான தாலாட்டினை

“எஞ்சந்திரரே சூரியரே ஆரடிச்ச நீ அளுவ...

கொலம் வெளங்க வந்தவரே ஆரடிச்ச நீ அளுவ...

கோகுலத்து கண்ணனோ கோபியரு தலைவனோ....

வாய் தொறந்து சொல்லிப்படு... ஆரடிச்ச நீ அளுவ....”

என்று பாடியுள்ளார். எழை, எளிய மக்கள் தங்களுக்கு பிறந்த குழந்தையை தெய்வக் குழந்தையாகவே கருதுகின்றனர். அதனை தெய்வம் கொடுத்த வரமாகவே எண்ணி மகிழ்கின்றனர். எதிர்காலத்தில் வரப்போகும் துன்பங்களை, ஏற்று வாழப்பழகிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தில்

“சோறாக்கி திங்கையிலே சொரக்கலீயே எம்பாலு

பொளப்பில்லா போகையிலே கிடைக்குமா நல்ல சோறு

கிடைக்கையிலே ரொப்பிக்க பை இல்லியே வயித்தோடு

நாள பின்ன பசியோட தூங்க துலக்க கத்துக்கோவே...

இப்ப தூங்குமய்யா... தூங்குமய்யா.... நா பெத்த ராசாவே”

என்று வறுமையின் குணம் பற்றி தாலாட்டு வாயிலாக குழந்தைக்கு தாய் போதிக்கிறாள் என மக்களின் வாழ்வுப் போராட்டத்தைப் பாடலாக ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் (Kalaiselvi, 2014).

தாலாட்டுப்பாடல் பாடும் முறைகளை அருணாச்சலம். அவர்கள் “தாலாட்டினைப் பெண்கள், பிள்ளைகளைத் தொட்டிலிலோ, கட்டிலிலோ, மடியிலோ கிடத்தியவாறு பாடுவதுண்டென” கூறியுள்ளார். குழந்தை மூத்த தலைமுறையினராகிய தந்தையையோ, பாட்டனையோ குணத்தில் அல்லது உருவத்தில் ஒன்றுபட்டிருக்கும் என்பது கிராம மக்களின் நம்பிக்கையாகும்.

தொழில் பாடல்

நாட்டுப் புறங்களில் வாழும் மக்கள் வயல்வெளிகளில் செய்யும் தோட்ட வேலைகளின் போது உடல் சோர்வு ஏற்படாமல் இருப்பதற்காக பாடல்களைப் பாடும் வழக்கமுண்டு. கட்டிட வேலை, கல்லுடைக்கும் தொழில் போன்றவற்றை செய்யும் போது பாடப்படும் பாடல்கள் தொழில் பாடல் என வழங்கப்படுகிறது. இக்கருத்தை அடியொற்றி கலைச்செல்வி பாடல்களின் வழியாக கல்லுடைக்கும் மக்களின் வறுமை நிலையை

” கல்லொடைச்ச கல்லொடைச்ச தேகம் நலிஞ்சு போயிடுச்சே...

உளப்புக்கும் ஊதியத்துக்கும் எடவெளி வுளுந்துடுச்சே....

வயித்தையும் வாயையும் அடைக்க வளி ஒண்ணும் தெரியலியே...

உள்ளதும் நோள்ளையாகி போவதெங்கே புரியிலியே.”

எனப் புலம்பிக் கூறுகிறார். கல்லுடைத்து வாழ்க்கை நடத்தும் தலைமுறையினர் தாங்கள் வாழ்ந்த பகுதியிலிருந்து திரும்பிச் சொந்த ஊருக்குச் செல்லும் போது தங்களுக்கும் கல்லுடைத்து வாழ்ந்த இடத்திற்கும் உள்ள உறவினை

“இந்த மண்ணை உள்வாங்கி உள்வாங்கி

சுவாசம் பண்ணி வாழ்ந்தோமய்யா...

நின்னது நிக்கப் போக சொன்னா வாவு வழி புரியிலியே.

மக்கிப் போன பெரிசங்களுக்கு வாழ்ந்த ஊரும் ஒண்ணு இருக்கு.

நேத்தி மக்க எங்களுக்கு சொந்த ஊரு இந்த ஊரு தான்.

ஊரு நினைப்பு கொத்திப் புடுங்க கெளம்பிடுச்சு பெரிசங்க.

அதுங்க வாயோர வெத்தலையில் செவந்து வந்தது சிரிப்புக்களை

நெஞ்ச புடுங்கி போட்டாப்பல உன்னை விட்டு போறோமே...”

எனப் பிறந்து, வளர்ந்து, கண் போன்ற கணவனையும், முத்துப் போன்ற பிள்ளைகளையும் கொடுத்த இந்தப் பூமியையும், கல்லுடைக்கும் தொழிலையும் விட்டுச் செல்லும் பொழுது சின்னத்தாய் என்ற பெண்ணின் மனக்குமுறலாக புதினாசிரியர் இப்பாடலை அரங்கேற்றியுள்ளார்.

தெய்வப் பாடல்

கிராமத்து மக்கள் தங்களின் துன்பத்தினைப் போக்குவதற்கு தெய்வத்தின் துணையினை நாடுவதில்லாது. இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்வினை மேற்கொண்ட மக்கள் இயற்கையைத் தெய்வமாகக் கருதியோடு உருவ வழிபாட்டு முறையினை மேற்கொண்டு, தங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட சக்தி இருப்பதாகவும் அந்த சக்தி துன்பக்காலங்களில் உதவி புரியும் என நம்பினர். அதற்குரிய வழிபாட்டு முறையையும், சடங்குகளையும், நோன்புகளையும் வகுத்துக் கொண்டு வழிபடலாயினர்.

கிராமப்புற மக்களின் வாழ்வில் பக்திப்பாடலின் பங்கு பற்றி ஞானம் “நாட்டுப்புற மக்கள் எந்த செயலைச் செய்ய நினைத்தாலும் இறைவனை மனதில் நினைத்து செயலை செய்யத் தொடங்குவர். தாலாட்டுப் பாடினாலும், ஏர் பிடித்தாலும், ஏற்றம் இறைத்தாலும், பொழுது போக்கிற்காக கதைப்பாடல்கள் சொன்னாலும் அப்பாடல்களில் எல்லாம் இறை வழிபாடும் பக்தி மனமும் கமழும் என்பார் ஆறு. அழகப்பன்” என குறிப்பிடுகிறார் (Ganam, 2017).

வாழ்வினில் அனுபவித்து வரும் துன்பங்களையும், அடக்கு முறைகளையும் எடுத்துக் கூறுவதுடன், அத்துன்பத்தை தீர்த்துத் தரும் தெய்வத்திற்கு கொடுக்கும் காணிக்கைகளையும் பட்டியலிடுகின்றனர்.

” கல்லொடைச்ச சனமெல்லாம் நெஞ்சொறஞ்சு போயிருக்கோம்...

பஞ்சம் பொளச்ச மக்களெல்லாம் வழியத்து நின்னுப் போட்டோம்

மக்க துன்பம் தீந்துப்புட மகமாயி கண் தொற ஆத்தா

மண்ட மயிரு காணிக்கையை மறக்காம செஞ்சுபுடுறோம்...”

என மக்களின் வேண்டுகளை தெய்வத்திடம் காணிக்கையோடு முறையிடுகின்றனர்.

சொந்த ஊரினைத் தேடிச் செல்லும் மக்கள் அங்கு சென்றதும் சொந்த மண்ணும் தனியார் நிறுவனத்தால் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டதையறிந்து வாழ வழி தெரியாமல் தவிக்கின்ற பொழுது

“கஸ்ட்ப்படற சனத்துக்கெல்லாம் வளி சொல்ற எந்தாயி

துன்பப்படுற மக்களுக்கு நல்ல கதி சொல்லிடு என் ஆயி

சின்னாபின்னப்பட்டு போயி சிரிப்பா சிரிச்சு போயி

வக்கத்து நின்ன எங்களுக்கு வாழ வளி சொல்லு ஆயி..”

என பெண்ணின் மனத்துயரை பாடல் வழியாக கலைச்செல்வி வெளிப்படுத்தியுள்ளார் (Kalaiselvi, 2014).

பண்டைக்காலம் முதல் மக்கள் இயற்கையைத் தெய்வமாக வழிபடத் தொடங்கினர். வழிபாட்டின் மூலம் தங்களுக்கு பாதுகாப்பு கிடைக்கும் என நம்பினர். தெய்வத்தின் மீது வைத்த நம்பிக்கை மக்களின் வாழ்க்கைக்கு பக்கபலமாகத் திகழ்ந்ததுடன் தவறான எண்ணங்களை மனதில் வைத்து செயல்களைச் செய்யும் பொழுது தெய்வம் தண்டிக்கும் என நினைத்து ஒழுக்க விதிகளை வகுத்துக் கொண்டனர். மக்கள் சமுதாயமாக ஒற்றுமையுடன் வாழ ஒழுக்க விதிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. மக்களின் வேண்டுதல்கள் நிறைவேற உயிர் பலியிடல், உண்டியலில் பணம் செலுத்துதல், கோவிலுக்குத் தேவையானப் பொருள்கள் வாங்கிக் கொடுத்தல் போன்ற காணிக்கைகள் செலுத்தப்பட்டன. ஏழை மக்கள் தெய்வத்திற்கு செய்ய இயலாத காணிக்கைகளினால் தெய்வம் தங்களை வருத்துவதாகக் கருதிக் கூறியதாகக் கலைச்செல்வி,

“கெடா அடிச்சு கோழி அறுத்து கொலசாமிய கும்புடல...

கொளம் கோயிலு நிலம்நீச்சு பாத்தறிஞ்சு வளருள...

பொங்க வச்சு பூச பண்ணி கொண்டாட வளியில்ல... அதுக்காவ

கொலையறுத்துட்டு போயிட்டியே எஞ்சாமி நீ எங்கயிருக்க ...?

என விவரிக்கிறார். மக்கள் பலிகள் தருவதன் மூலம் இயற்கையை வசப்படுத்திக் கொள்ள முடியும் என்ற உள்ளுணர்வு இது போன்ற பாடலுக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது.

பழமொழிகள்

நாட்டுப்புற மக்களுக்கும் பழமொழிக்கும் மிகுந்த தொடர்புண்டு. சமுதாயத்தின் ‘ஞானத்திரட்டு’ என்று பழமொழியைக் குறிப்பிடுகின்றனர். பழமொழி ஒரே மூச்சில் சொல்லக்கூடியவையாகக் காணப்படும். சிறந்த பொருள் தரக்கூடிய வகையில் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட சொற்களுடன் அமைந்திருக்கும். பழமொழிக்குச் சுருக்கம் அதன் மூலப்பண்பாக அமைந்து உவமை மற்றும் உருவகம் போன்ற இலக்கணப் பண்புகள் பெற்றுக் காணப்படுகிறது. நேர்ப்பொருளை உணர்த்தும் வகையிலும் எதுகை, மோனை, முரண்தொடை போன்றவற்றைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. வாழ்க்கையில் ஏற்படும் அனுபவத்திலிருந்து சிக்கலைத் தீர்க்க உதவுகிறது. தற்சார்பற்றது.

பழமொழிகள் குறித்து இந்திராணி மணியன் “பழமொழிகள் நாட்டு மக்கள் நாவிலே நடமாடும். நயமொழிகள், அறிவுரைகள், அனுபவ மொழிகள், சொற்சொட்டும், பொருட்ச்செறிவும், உணர்ச்சித் துடிப்பும், உயிர்களுக்கும் நிறைந்த சொல்லோவியங்கள், பழமையான மொழி, பழகிய மொழி, பழுத்த மொழி, எழுதா இலக்கியமென “வழங்குகிறார் (Indirani Maniyan, 2011).

பழமொழியின் தொன்மையை விளக்கிக் கூற வந்த தொல்காப்பியர்.

“நுண்மையுஞ் சுருக்கமும் ஒளியு முடைமையும்

மென்மையும் என்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்

குறித்த பொருளை முடித்ததற்கு வருஉம்

ஏது நுதலிய முதுமொழி யென்ப “ (தொல் - 479)

எனப் பழமொழியை மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே வரையறுத்துள்ளார் (Gowmariswari, 2016).

கிராமத்து மக்கள் ஏதேனும் ஒரு நிகழ்ச்சியோ, கருத்தையோ எடுத்துக்கூறும் பொழுது அதற்குத் தகுந்தவாறு பழமொழிகளையும் கையாளுகின்றனர். பழமொழிக்கு சொலவடை, முதுமொழி, முதுசொல், பழஞ்சொல், முதுரை, ஓவகதை, சொலவந்தரம், ஒப்புத்தட்டம் என்னும் வேறுபல பெயர்களும் உள்ளன.

‘சக்கை’ புதினத்தில் காணாலாகும் பழமொழிகள்

வாய்மொழி வழக்காறுகளில் காணப்பட்ட பழமொழிகள் காலவெள்ளோட்டத்தில் கரைந்து போகாமல் இருப்பதற்காக அறிஞர்கள் பலர் நூல் வடிவில் வெளியிட்டுள்ளனர். வட்டார வழக்கு உத்திகளில் எழுதப்படும் புதினங்கள், சிறுகதைகளில் பழமொழி கையாளப்படுவதினால் படிக்கும் வாசகர்களுக்கு பழமொழிகளைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

ஒவ்வொரு மனிதரும் வாழ்க்கை என்னும் பாதையில் காலத்திற்கும், இடத்திற்கும், சூழலுக்கும் ஏற்றவாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதனை “நாயி வேசம் போட்டா கொலச்சதான் ஆவுணும்.” என்று சொல்கிறார்.

தனக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பைத் தான் பயன்படுத்திக் கொள்வதில்லை அடுத்தவர்க்கும் விட்டுக்கொடுப்பதில்லை என்ற கருத்தில் “தானும் படுக்க மாட்டான். தள்ளியும் படுக்க மாட்டங்கிற கதையால்ல இருக்கு...” என்னும் பழமொழி உருவாகியுள்ளது.

கல்லுடைக்கும் தொழிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டதும் இறைவன் வாழ்வதற்கு ஏதாவது வழி செய்து கொடுப்பார். கை விட மாட்டார் என்ற எண்ணத்தில் “மரம் வெச்சவன் தண்ணி ஊத்திதான் ஆவுணும்.” என்ற நம்பிக்கை கொண்டனர். அதாவது மரத்தை நடுபவன் அது வளர்வதற்குரிய வழிவகைகளைச் செய்து பாதுகாப்பான் என்பதாகும்.

தான் நினைத்த காரியம் எப்பொழுது நிறைவேறும் என்ற எண்ணத்தில் “அண்ணன் எப்ப சாவான். திண்ணை எப்ப காலியாவும்...? என்ற பழமொழி கையாளப்பட்டுள்ளது.

ஒரே நேரத்தில் இரண்டு பொருளுக்கும் ஆசைப்படக்கூடாது என்பதற்காக “கூளுக்கும் ஆசப்பட்டு மீசக்கும் ஆசப்படுறப்பா” என்னும் பழமொழி தந்தை ராசப்பன் மற்றும் மகள் மரகதத்தின் உரையாடல் மூலம் வெளிப்படுகிறது.

மனித வாழ்வில் ஒவ்வொருவருக்கும் தனிப்பட்ட எதிர்பார்ப்புகளும் ஆசைகளும் இருக்கும். ஆனால் நிறைவேறாத வண்ணம் அவர்களின் சூழ்நிலை அமைந்திருக்குமென்பதை “ஆச இருக்கு தாசில் பண்ண... அதுஷ்டம் என்னமோ மாடு மேய்க்க தாங்கிற மாதிரி ஆசப்படு.” எனத் தாய் மகளின் கல்யாணத்திற்கு கொலுசு போட வேண்டுமென்று தந்தையிடம் கூற, அதற்கு அவர் தனது இயலாமையைக் கூறுவதற்காக இப்பழமொழியைக் கையாண்டுள்ளார்.

ஒரு செயலைச் செய்யும்பொழுது உடனிருப்பவரும் அதற்கேற்றாற்போல் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காக “நா அடிக்கிற மாதிரி அடிக்கறன. நீ அளுவுற மாதிரி அளவுன்னு” என்ற பழமொழி கையாளப்பட்டுள்ளது.

நாட்டுப்புற மருத்துவம்

கிராமப்புற மக்கள் இயற்கையை நம்பி வாழ்வுமுறையை மேற்கொண்டதால் அவர்களுடைய மருத்துவ முறையும் இயற்கையானதாக அமைந்துள்ளது. உணவே மருந்து என்னும் முறையைப் பின்பற்றியுள்ளதால் வாழ்வுக்கு ஆதாரமாக விளங்கும் உணவினில் தங்களுடைய நோய்க்குத் தீர்வு கண்டுள்ளனர். நோய்க்குத் தீர்வு காணும் முறையை வள்ளுவர்,

“நோய் நாடி நோய் முதல் நாடி அது தணிக்கும்
வாய் நாடி வாய்ப்பச் செயல்”

நாட்டுப்புற மக்கள் தங்களின் உடல் நிலையை சீராக வைத்துக் கொள்ள பல்வேறு வகையான கீரைகளையும், நாட்டுக் காய்கறிகளையும், தானியங்களையும் உணவாக உட்கொள்கின்றனர். இவை வழக்கமான உணவுப் பொருள்களாக அமைகின்றது.

நல்ல ஆரோக்கியமான உடல் நிலையிலிருந்து மாறி, நோய்க்கான அறிகுறிகள் தோன்றும்பொழுது நோயினைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்கு இயற்கையாக கிடைக்கக் கூடிய உணவுகளை உட்கொள்ள வேண்டும். இவை நோய் வந்த பின் குறிப்பிட்ட உணவை உட்கொள்ளுதல் என்ற முறையில் அமைகின்றது. கலைச்செல்வி ‘சக்கை’ புதினத்தில் நோய் தீர்க்கும் உணவினை ஏற்கும் மருத்துவ முறையைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார் (Kalaiselvi, 2014). இருமல் அதிகமாக இருக்கும் பொழுது சுடுதண்ணீரில் பனங்கற்கண்டு சேர்த்துக் குடித்தால் தொண்டைக்கு இதமாக இருக்கும் என்பதை ராசப்பன் என்னும் கதாபாத்திரத்தின் கூற்றாக “ரெண்டு பனங்கல்கண்டு போட்டா எதமா இருக்குமென பாத்தேன்” எனத் தயங்குன வார்த்தை அப்படியே தொக்கி நின்றதாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

வயல்வெளிகளில் சுற்றித் திரியும் நத்தைகள் மனிதர்களுக்கு ஏற்படும் மூல நோய்க்குச் சிறந்த மருந்தாகும். இதனை சமைத்து உணவில் சேர்த்து உண்டால் மூலநோய் குணமாகும். இத்தகவலை கலைச்செல்வி மரவதம் என்னும் கதாபாத்திரத்தின் உரையாடல் வழியாக “அய்யா. நாந்தாங்க மரவதம். எம்புருஷனுக்கு மூல நோவு கண்டுருக்கு. நத்தை ஆயிலாமின்னு...” இழுத்தாள் என மொழிகிறார் (Kalaiselvi, 2014).

நவீன மருத்துவ முறைகள் பல முன்னேற்றம் பெற்று வளர்ச்சியடைந்த பொழுதிலும் பழங்குடி மக்களிடையேயும், நாட்டுப்புற மக்களிடையேயும் நாட்டுப்புற மருத்துவம் ‘பாட்டி கை வைத்தியம்’ ‘வீட்டு மருத்துவம்’ என்ற பெயரில் இன்றும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. நாட்டுப்புற மருத்துவத்தால் பக்க விளைவுகள் ஏதுமில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கவொன்றாகும்.

வறட்சியும், பட்டினியும்

காலமாற்றத்தால் இயற்கை நிகழ்வுகளிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. வானம் பொய்த்த பின் பூமியில் உள்ள ஒவ்வொரு உயிரும் வாழ்வதற்கு அடிப்படைத் தேவையான நீரினையும், உணவினையும் தேடி அலைகின்றன. மின்சாரத் தேவைகளுக்காகவும், தொழிற்சாலை பயன்பாட்டிற்காகவும் பூமியிலிருந்து அதிகளவு கனிம வளங்கள் தோண்டி எடுக்கப்படுகின்றன. மரங்களை வெட்டி அழிப்பதனால் கார்பன்-டை-ஆக்ஸைடு, மீத்தேன், நைட்ரஸ் ஆக்ஸைடு போன்ற வாயுக்கள் ஏற்படுத்தும் பசுமை இல்ல விளைவால் பூமி வெப்பமடைகிறது. பூமிக்குத் தேவையான மழையின் அளவு குறைகிறது. மழையின் இன்றியமையாமையைக் கருதி வள்ளுவர்

“விண் இன்று பொய்ப்பின் விரி நீர் வியனுலகத்து

உள் நின்று உடற்றும் பசி “

என்று பசியின் கொடுமையை விளக்கியுள்ளார். கிராமங்களில் ஏற்பட்ட வறட்சியால் மக்கள் வறுமையால் வாடுகின்றனர். பசி என்னும் நோய் கடுமையாக மக்களைத் தாக்குகிறது. விவசாய நிலங்கள் மழையின்மையால் பிளந்து காணப்பட்டது. மக்கள் வாழ்வாதாரங்களைத் தேடி வெளியூர்களுக்கு இடம் பெயர்ந்தனர். இந்நிலையை பாடல்கள் வழியாகக் கூற வந்த கலைச்செல்வி

“பாத்தி வெட்டி நாத்து நட்டு வெள்ளாம செஞ்சோமே...

அண்ணன்புள்ள மாமன் புள்ள ஒத்துமையா இருந்தோமே...

ஊரு சனம் மொத்தமும் ஒரு ஓலயில தின்னோமே...

கேடு கெட்ட பஞ்சம் வந்து திக்குக்கொண்ணா நிக்கோமே...”

என்கிறார். விவசாய நிலங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட சோளம், கம்பு, போன்ற தானியங்களிலிருந்து உணவினைத் தயாரித்து உட்கொண்டனர். வறட்சியினால் உணவின்றி மக்கள் இடம் பெயர்ந்ததுடன் இறப்பை நோக்கிச் செல்கின்றனர் என்பதனை கலைச்செல்வி

"சோள சோறு பொங்குனதும் கனவாகிப் போவுதய்யா...

என்னைக்கிந்த பஞ்ச பொளப்பு எங்கள் வுட்டு நீங்குமோ...

செங்கழனி தண்ணியில செங்கறையான் பூந்ததுபோல்

நெற்கொடமா இருந்த வாழ்வ நேர திருப்பி போட்டுடுச்சே

கொத்துகளும் கொளையுங்களும் செத்து செத்து பொளைக்குதே."

என்று வேதனைப்படுகிறார்.

முடிவுரை

தமிழ்ச் சமுதாயம் பண்டையக் காலந்தொட்டு தனித்துவம் பெற்றுத் திகழ்கிறது. இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு நெறியை அமைத்துக் கொண்ட மனிதன் தொழில் மற்றும் நகரமயத்தினால் இயந்திர வாழ்வியை மேற்கொண்ட பொழுதிலும் ஏதோ ஒரு வகையில் இயற்கையுடனான உறவைத் தொடர்ந்து கொண்டு தான் இருக்கிறான். நாட்டுப்புறம் சார்ந்த படைப்புகள் பண்டைய காலத்தின் பழமையைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதற்கும், ஒரு சந்ததியிலிருந்து மற்றொரு சந்ததிக்கு கொண்டு செல்லவும் உதவுகின்றன. மனிதனின் பூர்விகங்கள் நம்பிக்கைகள் மற்றும் சடங்குகள் போன்ற மரபுரிமைகளை நாட்டுப்புறக்கூறுகள் உதவுகின்றன.

References

- Ganam, (2017) Folklore origin and development, Saradha pathipagam, Chennai, India.
- Gowmariswari, S., (2016) (Editor), Tholkappiyam Porulathikaram, Ilampuranar Urai, 14th Edition, Saradha pathipagam, Chennai, India.
- Indirani Maniyan, (2011) Tamil Nadai Sirakka, Srinivasan Pathipagam, Chennai, India
- Kalaiselvi, (2014) Sakka, 1st Edition, New Century Book House, Chennai, India
- Loorthu, T., (2011) Folk jurisprudence: some basics (4th Edition), Nattar Valakkatriyal Research Center, Palayamkottai, India
- Sakthivel, S., (2005) Folklore Studies, Fifth Edition, Manivasagar Pathipagam, Chennai, India

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

© The author 2021. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License